

USNESENÍ

Okresní soud v Tachově rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Kleinem ve věci

žalobkyně: [REDAKCE], narozená [REDAKCE], bytem [REDAKCE],

zastoupená [REDAKCE], advokátkou se sídlem [REDAKCE],

proti

žalované: [REDAKCE], narozená [REDAKCE], bytem [REDAKCE],

o žalobu na ochranu rušené držby

takto:

I. Žalované se ukládá, aby se s účinností od vyhlášení zdržela jakéhokoli rušení držby oplocení, umístěného na hranici mezi pozemky č. parc [REDAKCE], vše v k. ú. [REDAKCE], a to zejména zásahů spočívajících v přemístování či novém umístování kovových sloupků oplocení oproti jejich dosavadnímu umístění, a stavby či obnovy plotu.

II. Návrh žalobkyně na uložení povinnosti žalované uvést oplocení, umístěné na hranici mezi pozemky č. parc [REDAKCE], vše k. ú. [REDAKCE], v předešlý stav, se zamítá.

III. Návrh žalobkyně na uložení povinnosti žalované zdržet se jakéhokoli rušení držby parcel [REDAKCE] v k. ú. [REDAKCE], žalobkyní, a to zejména vstupem na tyto pozemky, se zamítá.

IV. Žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Návrhem, podaným dne 12. 9. 2019, se žalobkyně domáhá vydání rozhodnutí, kterým by žalované bylo uloženo:

- zdržet se rušení držby součástí nemovitosti - plotu žalobkyně, umístěné na hranici mezi pozemky č. parc [REDAKCE] ve vlastnictví žalobkyně a [REDAKCE] žalované, vše v k. ú. [REDAKCE], a to zdržet se zásahů spočívajících v odstranění kovových sloupků oplocení ve vlastnictví žalobkyně,
- uvést vše v předešlý stav,
- zdržet se zásahů do držby zahrady žalobkyně parcel. č. [REDAKCE], v k. ú. [REDAKCE], a to vstupem na tyto pozemky, a zdržet se stavby plotu na hranici pozemků č. parc. [REDAKCE], v k. ú. [REDAKCE],
- uhradit žalobkyni náklady řízení.

Návrh je odůvodněn tím, že žalobkyně je mj. výlučným vlastníkem pozemku p. č. [REDAKCE] v k. ú. [REDAKCE]. Parcela č. [REDAKCE] je zastavěná plocha a nádvoří o výměře 136 m², jejíž součástí je rodinný dům č. p. [REDAKCE], parcela č. [REDAKCE] je zahrada o výměře 794 m², parcela č. [REDAKCE] je zahrada o výměře 14 m². Pozemky jsou zapsány v katastru nemovitostí na LV č. [REDAKCE] u Katastrálního úřadu [REDAKCE], katastrální pracoviště [REDAKCE]. Žalobkyně nabyla nemovitost na základě postupní a darovací smlouvy ze dne 24. 11. 1971 a dle rozsudku Okresního soudu v [REDAKCE] sp. zn. [REDAKCE] ze dne 30. 1. 2006 o určení vlastnictví.

Žalovaná je vlastníkem sousední nemovitosti, tvořené parcelami č. [REDAKCE] - zahrada o výměře 607 m² a č. [REDAKCE] - zastavěná plocha a nádvoří o výměře 219 m², jejíž součástí je rodinný dům č. p. [REDAKCE], vše v kat. území [REDAKCE]. Vlastnictví je zapsáno v katastru nemovitostí na LV č. [REDAKCE] u Katastrálního úřadu [REDAKCE], kat. pracoviště [REDAKCE]. Žalobkyně za součást svého majetku považuje též oplocení pozemku na hranici se žalovanou, území za stavbami domů č. p. [REDAKCE] a [REDAKCE] v [REDAKCE], ul. [REDAKCE]. Oplocení je tvořeno kovovými sloupky s pletivem. Žalobkyně vychází z vyznačení oplocení v podkladech katastru nemovitostí, konkrétně z měřického náčrtu č. [REDAKCE], který byl potvrzen 2. 12. 2009. Dle náčrtu a vyhlášky o katastru nemovitostí značení oplocení v daném místě potvrzuje, že

oplocení na hranici bylo zbudováno a náleží vlastníku parcel č. ■■■ a ■■■, tedy žalobkyni. O skutečnosti, že považuje oplocení za svůj majetek, žalovanou několikrát informovala (např. dopis z r. 2002). Oprávněná držba pozemků a jejich součástí - stavby oplocení na vlastním pozemku, byla narušena jednáním žalované, která odstranila sloupky oplocení. Dne 5. 8. 2019 žalobkyně zjistila, že žalovaná odstranila dva sloupky oplocení tím, že je vykopala ze země. Následně zabudovala dva sloupky v jiném místě, a to tak, že v horní části pozemků (blíže k domu) zasáhla oproti hranici pozemků do hloubky cca 50 cm, ve spodní části asi o 30 cm. Žalobkyně tuto činnost oznámila na Policii ČR, a požádala písemně žalovanou, aby zanechala nedovoleného vstupování na majetek (pozemek) žalobkyně a manipulací s ním. Dne 11. 9. 2019 žalobkyně zjistila, že na hranici pozemků dochází k dalšímu zásahu do jejího pozemku oplocení. Žalovaná opět vybuďovala nové tři sloupky oplocení, opět však na jiném místě, než na hranici pozemků. K datu podání žaloby pak žalobkyně zjistila, že je odkopán a uvolněn poslední sloupek oplocení při hranici se sousední parcelou ■■■, zřejmě připraven k vytažení.

Žalovaná tak narušila držbu nemovité věci, a ačkoliv po prvním zásahu byla upozorněna, že nemá k takové činnosti oprávnění, a nadále svémocně zasahuje do pozemku žalobkyně, který je jejím vlastnictvím, a tedy do její faktické držby, zasahuje do oplocení pozemku žalobkyně, které je součástí jejího pozemku, a tedy opět do její faktické držby a buduje stavbu oplocení tak, že zasahuje do jejího pozemku, a tedy ohrožuje opět její držbu. Ke stavbě oplocení neproběhlo žádné správní řízení, v němž by žalobkyně měla postavení účastníka řízení. Pokud lze určitý typ oplocení zbudovat bez vědomí stavebního úřadu, je to možné pouze na vlastním pozemku stavebníka - žalované, ne na pozemku, který fakticky drží žalobkyně.

2. Jednání nařízené na den 30. 10. 2019 nebylo zahájeno, neboť účastníci souhlasili s tím, aby bylo provedeno místní šetření. Při místním šetření soud zjistil, že plot je tvořen drátěným pletivem na kovových sloupcích, začínajícím u středu zdi rodinného dvojdomku, pokračuje podél zadní stěny dřevěné kůlny a dále je už v celé zbývající délce tvořen znovu drátěným pletivem na kovových sloupcích. Od opěrného sloupku střechy kůlny se oplocení podél hranice pozemků stáčí v mírném oblouku na východ, následně pokračuje severním směrem až na hranici s dalším pozemkem. Pletivo je zachováno původní, starší a rezavé, prakticky po celé délce průběhu oplocení je navíc spojeno s povrchem prorůstající starší travou, případně je zarostlé do křoviny. Soudem bylo zjištěno, že některé původní sloupky byly žalovanou vyměněny, a nově zabetonován, žalobkyně tvrdí, že na úkor jejího pozemku. Pletivo však je pevně spojeno se zemí.

Při jednání dne 8. 11. 2019 právní zástupkyně žalobkyně na návrhu setrvala s tím, že návrh doplnila v b. III. o návrh uložit povinnost zdržet se stavby plotu a zásah do plotu i ve vztahu k pozemkům p. č. ■■■ a ■■■.

Žalovaná setrvala na nesouhlasu s návrhem. Její právní zástupce uvedl, že nadále trvá na tom, že žaloba není důvodná a je třeba ji zamítnout. Připomněl podnět žalobkyně z července 2018 týkající se stavby plotu a s tím související listiny. Z nich dle jeho názoru vyplývá, že lhůta obsažená v ust. § 1008 občanského zákoníku nebyla zachována, a že je namísto žalobu bez dalšího zamítnout. Pro případ, že soud setrvá na svém předběžném stanovisku, že lhůta zachována byla, pak měl za to, že místním ohledáním bylo prokázáno, že do linie oplocení z hlediska jejího posunutí nebylo nijak zasaženo a že poklidná hranice mezi účastnicemi nebyla narušena.

Právní zástupcem žalobkyně s tímto stanoviskem nesouhlasil. Upozorňoval přitom na záznam policie a podnět žalobkyně z 8. 8. a 9. 8. 2019, ze kterých plyne, že žalobkyně zásah do oplocení zjistila v srpnu 2019 a že v zásazích do oplocení bylo pokračováno i v září téhož roku. Připomněl dále konstatování soudu, že zmíněné podněty své pravděpodobně vztahují k severní hranici pozemku a nikoliv hranici východní, která je předmětem sporu.

Právní zástupkyně žalobkyně považovala za prokázané, že došlo k zásahu do tržby a pokojného stavu, navrhla proto, aby žalobě bylo v plném rozsahu vyhověno. Vyjádřila přesvědčení, že splnění lhůty k podání žaloby bylo žalobkyní prokázáno. Spornými zůstávají z tohoto pohledu prakticky pouze poslední 2 betonové sloupky na severním konci sdíleného oplocení. Za nesporné považovala, že existenci těchto dvou sloupků žalobkyně zjistila v létě 2019 a má za to, že není pravděpodobné, že by si jejich dřívějšího umístění nevšimla. Žalobou nebylo tvrzeno, že došlo k zásahu do průběhu

rozhrady tvořené drátěným pletivem, naopak však bylo prokázáno tvrzení, že dochází k zabudování nových sloupků a odstraňování sloupků původních. Navrhla proto uložit žalované povinnost zdržet se dalšího odstraňování kovových sloupků oplocení a další zásahu do oplocení v podobě instalace nových sloupků, případně stavby plotu na rozhraní a povinnost uvést situaci v původní stav. Vychází přitom z toho, že původní stav byl narušen odstraněním původních sloupků a instalací sloupků nových. V návaznosti na to žádala o přiznání práva na náhradu nákladů řízení.

Právní zástupce žalovaného vyjádřil přesvědčení, že z rozsáhlého a nad rámec potřebného rozsahu jdoucího dokazování plyne, že žaloba není důvodná. Navrhl zamítnutí žaloby s ohledem na to, že nebyla zachována lhůta pro její podání, stanovená v ustanovení § 1008 občanského zákoníku. Vychází z toho, že první nespornou zmínkou o povědomí žalobkyně o úpravách plotu ze strany žalované je žádost žalobkyně o zamezení dalších úprav a oprav, adresovaná Městskému úřadu v [redacted] a datovaná dnem 30. 7. 2018. Za značně nepravděpodobné považuje, že by takový podnět žalobkyně psala ve vztahu ke stavebním úpravám části oplocení na hranici, která se jí netýká, tedy ve sporu mezi žalovanou a vlastníkem pozemku severně od pozemků účastnic. Ve vztahu k výměně sloupků má za to, že to pokojný stav narušen nebyl, neboť bylo zjištěno, že oplocení v daném průběhu existuje po dlouhou dobu, dle tvrzení žalobkyně nejméně od války. Upozornil na to, že střední odchylka při zaměřování pozemků, které dle nařízení geodetické ústavu z roku 2016 činí ± 14 cm. Je tedy nepochybné, že v terénu nelze zachytit průběh vlastnické hranice s přesností některou očekává žalobkyně. Pokud žalobkyně tvrdí, že o stavbu oplocení usiluje již mnoho let, a že je tato snaha blokována jednáním žalované, nezakládá se toto tvrzení na pravdě. Žalobkyně mohla potřebné opravy a úpravy již dávno provést sama, zvláště v situaci, kdy k tomu není třeba ani souhlas souseda. Právě, proto, že to neučinila žalobkyně, započala s opravou žalovaná. K zásahu do pokojného stavu tedy nedošlo, když oplocení zůstalo zachováno v původním rozsahu a původní trati, a když vztyčení nových sloupků náhradou za staré nebylo provedeno ke škodě žalobkyně. Žalobu proto navrhl zamítnout a žalované přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

3. Provedeny byly důkazy listinami založenými ve spise či předloženými účastníky. Dle informativních výpisů z Katastru nemovitostí ohledně pozemků č. parc. [redacted] a [redacted], zapsaných na LV č. [redacted] pro obec a k. ú. [redacted] u Katastrálního úřadu pro [redacted], Katastrálního pracoviště v [redacted], je jejich vlastníkem žalobkyně.

Dle kopie měřického náčrtu č. [redacted], zhotoveného Ing. [redacted], hlásícího se ke dni 2. 12. 2009, a kopie str. 6489, částky 141 Sbírky zákonů, části zákona č. 357/2013 Sb., jsou pozemky parc. č. [redacted], č. [redacted] a č. [redacted] odděleny drátěným plotem ve vlastnictví vlastníka pozemků č. [redacted], č. [redacted], tedy žalobkyně.

Dle kopie sdělení JUDr. [redacted] ze dne 26. 6. 2002 byla žalovaná žalobkyní vyzvána k vyřešení rozporu mezi faktickým a právním stavem užívání pozemků č. [redacted] a č. [redacted].

Dle úředního záznamu PČR, KŘP Pk, ÚO [redacted], OO [redacted], č. j. [redacted] [redacted] oznámila dne 8. 8. 2019 žalobkyně svévolné zabudování dvou sloupků oplocení na svém pozemku, a to jejich zabetonováním o cca 50 cm v horní části pozemku a o cca 30 cm v dolní části pozemku, a obavu z narušení a vstupu žalované a jejího syna [redacted] na pozemek žalobkyně. Žalobkyně pak žalovanou dne 9. 8. 2019 vyzvala, aby se zdržela veškerých zásahů do „... drátěného-pletivového plotu včetně kovových sloupků mezi zbradami. ... tím že ... neoprávněně provedla materiální zásah do ... kovového plotu a kovových sloupků ...“ na pozemku žalobkyně. Žalovanou upozornila na to, že plot včetně sloupků je ve vlastnictví žalobkyně.

Dopisem 30. července 2018 se žalobkyně obrátila na Městský úřad v [redacted], odbor výstavby a územního plánování, se žádostí o sdělení ve věci „zdržení se a nepokračování stavby plotu“. Žádala, aby úřad zastavil stavbu plotu s tím, že hranice pozemků v [redacted] v ulici [redacted] mezi domy č. p. [redacted] č. p. [redacted] „jsou ve sporu“. Žalobkyně žádala, aby bylo žalované písemně sděleno, „... aby se zdržela veškerých stavebních prací, týkajících se zřizování a výstavby nového plotu, včetně zabudování nových sloupků do vyřešení sporu..“. Dne 16. 8. bylo na den 30. 8. svoláno místní šetření (ohledání místa) ohledně stavby plotu mezi domy č. p. [redacted] a [redacted]. Termín byl následně změněn na 4. 9. 2018.

Dle protokolu z ústního jednání spojeného s místním šetřením ze dne 4. 9. 2018 ve věci podnětu žalobkyně na budování plotu sousedkou [redacted] bylo při šetření zjištěno, že žalovaná

buduje plot na rozhraní její zahrady a sousedního pozemku (severně) ve vlastnictví společnosti [redacted]. V době šetření byly zabudovány ocelové sloupky o výšce zhruba 1,8 m, bez výplně (pletiva). Stavební úřad seznámil žalobkyni s novelou stavebního zákona účinnou od 1. 1. 2018, dle které ploty mezi sousedy do výšky dvou metrů nepodléhají povolení.

Dle odůvodnění rozsudku Okresního soudu v [redacted] ze dne 14. 7. 2015, č. j. [redacted], v němž [redacted] figurovala v postavení žalobkyně a [redacted] v pozici žalované, žalobkyně „v žalobě uvedla, že je vlastníkem pozemků, pozemkové parcely č. [redacted] (zastavěná plocha a nádvoří) a č. [redacted] (zahrada), které se nacházejí v sousedství pozemků – pozemkových parcel č. [redacted] (zastavěná plocha a nádvoří), č. [redacted] (zahrada) a č. [redacted] (zahrada), jež jsou ve vlastnictví žalované, ... Hranice mezi pozemky je zčásti tvořena plotem a dále kovovými sloupky. Mezi žalobkyní a žalovanou proběhl v minulosti soudní spor ohledně pozemků – pozemkové parcely č. [redacted] (zahrada) o výměře 10 m², která byla oddělena z pozemkové parcely č. [redacted] geometrickým plánem č. [redacted] zpracovaným Geodetickou kanceláří v.o.s. v [redacted], a která v důsledku vydržení připadla na základě rozsudku Okresního soudu v [redacted] č. j. [redacted] ze dne 30. 06. 2006 žalované. ... V projednávané věci soud vzal za prokázané, že žalobkyně, je vlastníkem pozemku - pozemkové parcely č. [redacted] (zastavěná plocha a nádvoří), č. [redacted] (zahrada), které se nacházejí v sousedství pozemků - pozemkových parcel č. [redacted] (zastavěná plocha a nádvoří), č. [redacted] (zahrada) a č. [redacted] (zahrada) jež jsou ve vlastnictví žalované. Nemovitosti se nacházejí v katastrálním území [redacted]. Hranice mezi pozemky je zčásti tvořena plotem a dále kovovými sloupky. ...“.

4. Podle § 176 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, (dále jen „o. s. ř.“) ustanovení § 177 až 180 se použijí, je-li z žaloby zřejmé, že se žalobce domáhá ochrany rušené držby. Dle § 177 téhož zákona (1) Domáhá-li se žalobce ochrany rušené držby, soud o žalobě rozhodne do 15 dnů od zahájení řízení. Žalobce musí prokázat, že jde o svémocné rušení držby. Jednání není třeba nařizovat. (2) Domáhá-li se žalobce zákazu provádění nebo odstraňování stavby z důvodů, že může být provedením nebo odstraněním stavby ohrožen nebo hrozí omezení jeho vlastnického práva, soud rozhodne o žalobě do 30 dnů od zahájení řízení. Předvolání k jednání musí být účastníkům doručeno nejméně 3 dny předem. Dle § 178 o. s. ř. v řízení se soud omezí na zjištění poslední držby a jejího svémocného rušení. Dle § 179 o. s. ř. v řízení nelze rozhodnout o náhradě újmy vzniklé rušením držby. Dle § 180 o. s. ř. (1) Ve věci samé rozhoduje soud usnesením. (2) Soud vyhlásí usnesení ihned po skončení jednání. Ustanovení § 156 odst. 2 se nepoužije.

Podle § 1003 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, (dále jen „o. z.“) držbu není nikdo oprávněn svémocně rušit. Kdo byl v držbě rušen, může se domáhat, aby se rušitel rušení zdržel a vše uvedl v předešlý stav. Podle § 1008 o. z. soud zamítne žalobu na ochranu nebo na uchování držby, pokud bude žaloba podána po uplynutí šesti týdnů ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o svém právu i o osobě, která držbu ohrožuje nebo ruší, nejdéle však do jednoho roku ode dne, kdy žalobce mohl své právo uplatnit poprvé. K námitce vypuzení z držby soud nepřihlédne, pokud ji žalovaný uplatní po uplynutí lhůt stanovených v odstavci 1.

5. Při rozhodování o žalobě se soud, ve smyslu ust. § 178 o. s. ř., omezil pouze na zjištění poslední (řádné, poctivé a pravé) držby a jejího případného svémocného rušení. Z výše rekapitulovaných důkazů plyne, že právo oprávněné držby oplocení svědčí dle dostupných listinných důkazů žalobkyni, a je ze strany žalované svévolně a neoprávněně rušeno. Nejméně v době vydání výše citovaného rozsudku podepsaného soudem ze dne 14. 7. 2015, č. j. [redacted] bylo mezi účastnicemi nesporné, že pozemkové parcely č. [redacted] a č. [redacted] jsou ve vlastnictví žalobkyně, průběh hranice mezi nimi a parcelou č. [redacted] pak byl vymezen drátěným pletivem na kovových sloupcích. Z protokolu z ústního jednání spojeného s místním šetřením ze dne 4. 9. 2018 plyne, že žalovaná zřejmě budovala plot na rozhraní své zahrady a sousedního pozemku (severně), tedy pozemku ve vlastnictví společnosti [redacted]. Nic nenasvědčuje tomu, že by v době ohledání byly zabudovány 2 mezi účastnicemi sporné sloupky na severním konci jejich společné hranice, soud proto vychází z toho, že i tyto sloupky byly zabudovány až v létě roku 2019. O tom, že k dalším zjištěným zásahům do oplocení došlo v létě tohoto roku, pak již mezi účastnicemi sporu není, soud proto vychází z toho, že ke zjištění zásahů do oplocení na straně žalobkyně došlo prokazatelně nejdříve 5. 8. 2019. Protože tedy žalobkyně žalobu podala ve smyslu § 1008 o. z. před uplynutím šesti týdnů ode dne 5. 8. 2019, kdy se dozvěděla o svém právu i o osobě, která držbu ohrožuje a ruší, splnila tak veškeré podmínky pro její

projednáni. K zamítnutí návrhu proto neshledal důvody a odpovídajícím návrhu právního zástupce žalované proto nemohl vyhovět.

6. Jak již bylo výše zmíněno, při místním šetření soud zjistil, že oplocení oddělující oblasti držby žalobkyně a žalované je tvořeno starým drátěným pletivem na kovových sloupcích, místy v terénu nepevně zasazenými, místy odstraněnými či vyměněnými. V názoru na vlastnictví oplocení se účastníci neshodují, bez dokazování, jehož rozsah by byl pro projednávané řízení nepřiměřený a nadbytečný, se tato otázka nedá autoritativně zodpovědět. Pletivo je, jak bylo zmíněno, starší a rezavé, prakticky po celé délce běhu oplocení je doposud, nebo do doby místního šetření bylo, spojeno s povrchem prorůstající starší travou, případně je zarostlé do křoviny. Soudem bylo zjištěno, že některé původní sloupky byly žalovanou vyměněny a nově zabetonovány. S ohledem na spornost vlastnictví oplocení a na možnost, že oplocení může být ve vlastnictví žalobkyně proto soud výrokem I. ve smyslu ust. § 1003 o. z. žalované uložil, aby se zdržela jakéhokoli rušení držby oplocení na hranici mezi pozemky č. parc. ■■■, ■■■, ■■■, ■■■ a ■■■, a to zejména (s žalobkyní předem nedohodnutými) zásahy spočívajícími v přemístování či novém umístování kovových sloupků oplocení oproti jejich dosavadnímu umístění, a stavby či obnovy plotu.

7. Žalobkyně na druhou stranu neprokázala, že by zásahy do oplocení ze strany žalované došlo k přemístění optického vytyčení hranice pozemků v její neprospěch. Pokud se dovolává toho, že zabetonování sloupků probíhá z části na úkor jejích pozemků, když betonové lože přesahuje hranici oplocení a údajně i hranici vytyčenou původně v rámci zaměření, musí soud konstatovat, že zřejmě nedochází k zásahu mimo toleranci zaměření. Dle vyhl. č. 357/2013 Sb. Českého úřadu zeměměřického katastrálního o Katastru nemovitostí (katastrální vyhlášky), čl. 13.9 Přílohy s názvem Technické podrobnosti pro správu katastru, činí nejmenší základní střední souřadnicová chyba (zaměření v terénu pomocí geodetických metod) 0,14 m. Pokud tedy soud vychází z toho, že průběh vlastnické hranice je v zásadě určen trasou dosavadního (a dle zjištění soudu dlouhodobě neposouvaného) vedení drátěného oplocení, nemohlo ani v rámci betonování dojít k zásahu do vlastnictví žalobkyně nad rámec uvedené tolerance. Protože tedy soud dospěl k závěru, že k narušení původního stavu a trasy oplocení nedošlo, nezbylo mu než návrh žalobkyně na uložení povinnosti žalované uvést oplocení umístěné na hranici mezi pozemky č. parc. ■■■, ■■■, ■■■, ■■■ a ■■■ v předešlý stav zamítnout.

8. Prakticky z totožných důvodů, když tvrzení o vstupu žalované či jiných osob z jejího pozemku na pozemky žalobkyně zůstalo neprokázáno, pak musel soud výrokem III. zamítnout i návrh žalobkyně na uložení povinnosti žalované zdržet se jakéhokoli rušení držby parcel. č. ■■■, ■■■ a ■■■ žalobkyní, a to zejména vstupem na tyto pozemky.

9. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem IV. podle § 142 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, (dále jen „o. s. ř.“) tak, že žádné z účastníků právo na jejich náhradu nepřiznal, neboť žádná z nich nebyla v řízení plně úspěšná a poměr úspěšnosti prakticky nelze vyčíslit.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Plzni prostřednictvím Okresního soudu v Tachově.

Podání odvolání nemá odkladný účinek (§ 171 o. s. ř.).

Tachov 30. října 2019

Mgr. Petr Klein
samosoudce